

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

เสียงมีประโยชน์ในการสื่อสารให้มนุษย์เข้าใจติดต่อกัน แต่มีโทษในกรณีที่มีเสียงดังเกินขนาด เช่น เสียงจากยานพาหนะ เครื่องจักร เครื่องกล ซึ่งเกิดจากโรงงานอุตสาหกรรม เสียงที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรมย่อมก่อให้เกิดอันตรายต่อคนงานโดยตรง และส่งผลกระทบต่อชุมชนที่อาศัยอยู่รอบข้าง โรงงานอุตสาหกรรมทำให้เกิดความรำคาญและรบกวนความปกติสุขในการดำรงชีพ มีผลทำให้หงุดหงิดทางอารมณ์

การควบคุมเสียงที่มีผลกระทบต่อชุมชน ถือเป็นนโยบายที่รัฐต้องดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวซึ่งรัฐต้องให้ความสำคัญต่อการควบคุมโรงงานอุตสาหกรรม จึงต้องนำนโยบายของรัฐบาลมาพิจารณา โดยพิจารณาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ซึ่งจะเห็นได้ว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1-4 มีนโยบายที่จะมุ่งพัฒนาประเทศไปในทางส่งเสริมอุตสาหกรรม สนับสนุนให้มีการก่อตั้งโรงงานโดยขาดการคำนึงถึงแผนการทางด้านสิ่งแวดล้อม จนกระทั่งเกิดปัญหาสภาวะแวดล้อมเสื่อม ในบางประเทศรัฐบาลจึงเห็นความสำคัญของปัญหาสภาวะแวดล้อม จึงได้กำหนดให้มีการวางแผนนโยบายในการรักษาสภาพแวดล้อมไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) เป็นต้นมา นโยบายและมาตรการพัฒนาสิ่งแวดล้อมโดยมีเป้าหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ในการขจัดปัญหามลพิษและมีการกำหนดลงไว้ในแผนพัฒนาการทางสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปกับในแผนพัฒนาการฯ ฉบับที่ 6 แต่ก็ได้ไม่ได้กำหนดในเรื่องมลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรมเอาไว้อย่างชัดเจนแน่นอน

สำหรับการให้ความสำคัญต่อปัญหามลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรมของรัฐนั้น อาจพิจารณาได้จากการจัดทำผังเมือง และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมมาเป็นประเด็นในการพิจารณาประกอบ ทั้งนี้ เพราะถ้ามีการพิจารณาถึงการจัดผังเมือง โดยจัดแบ่งเขต Zoning ว่าเขตใดเป็นเขตอุตสาหกรรมใด เขตใดเป็นย่านนิคมอุตสาหกรรม ย่านที่อยู่อาศัย ก็ย่อมเป็นการลดปัญหามลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรมที่มีผลกระทบต่อชุมชนลงไปได้ แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับคณะกรรมการผังเมืองที่จะได้มีการประกาศให้ประชาชนได้ทราบล่วงหน้า และทำให้กำหนดเขตลงไปในผังเมืองว่า จะจัดเขตใดเป็นเขตอะไร เพื่อประชาชนจะได้ตัดสินใจในการใช้พื้นที่ใช้สอยได้ถูกต้อง

อนึ่ง การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมก็เช่นกัน การนิคมอุตสาหกรรมมีจุดมุ่งหมายเพื่อแยกโรงงานอุตสาหกรรมออกจากย่านชุมชน ทั้งนี้เป็นการป้องกันมลภาวะต่าง ๆ รวมทั้งปัญหามลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรมที่มีผลกระทบต่อชุมชนด้วย โดยการรวมงานที่มีปัญหาในด้านมลภาวะทางเสียงเข้าด้วยกัน โดยอยู่ภายใต้การพิจารณาของคณะกรรมการนิคม

อุตสาหกรรม ซึ่งมีนโยบายเปลี่ยนแปลงไปจากรัฐบาลแต่ละชุดว่าจะดำเนินนโยบายในด้านนี้
อย่างไร ก็นับได้ว่าการนิคมอุตสาหกรรมมีส่วนร่วมสำคัญในการแก้ปัญหามลภาวะทางเสียง จาก
จากโรงงานอุตสาหกรรมที่มีผลกระทบต่อชุมชน

นอกจากนี้การควบคุมมลภาวะทางเสียงจากโรงงานที่มีผลกระทบต่อชุมชนวิธีที่สำคัญก็คือ
การตรากฎหมายต่าง ๆ ขึ้นควบคุม โรงงานอุตสาหกรรมไม่ให้ก่อให้เกิดปัญหามลภาวะทางเสียง
ที่มีผลกระทบต่อชุมชน ซึ่งในเรื่องของเสียงนี้มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังนี้ คือ

1. พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 แก้ไขเพิ่มเติม ปี พ.ศ. 2518
และ พ.ศ. 2522
2. พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2484
3. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2518
4. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในเรื่องละเมิดมาตรา 420
5. ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 370

ในการพิจารณากฎหมายดังกล่าวนี้ จะต้องพิจารณาประกอบกับองค์กรซึ่งเป็นหน่วยงาน
ของรัฐประกอบด้วยองค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ได้แก่ กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวง
อุตสาหกรรม กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข หน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่น เช่น
กรุงเทพมหานคร องค์กรที่ทำหน้าที่สนับสนุน ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
เจ้าพนักงานตำรวจ และศาล

ผู้วิจัยจะขอสรุปถึงกฎหมายต่าง ๆ และองค์กรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในกฎหมาย
ฉบับนั้น ๆ ควบคู่กันไป ดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2518 และ พ.ศ. 2522
ซึ่งได้มีการกำหนดขั้นตอนต่าง ๆ ในการควบคุมมลภาวะทางเสียงจากโรงงานตามลำดับดังนี้คือ

1. การตั้งโรงงานจะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตตั้งโรงงานจากปลัดกระทรวง
หรือ ผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้ออกใบอนุญาต ซึ่งเจ้าของโรงงานจะต้องยื่นใบขออนุญาต
ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง พร้อมทั้งแผนผังและแบบแปลนโรงงาน ถ้าพนักงานไปตรวจ
โรงงาน และเครื่องจักรแล้วเห็นว่ายังไม่ถูกต้อง ในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อแก้ไขแล้วจึงจะ
อนุญาตให้เปิดดำเนินการได้

2. ให้รัฐมนตรีกระทรวงอุตสาหกรรมมีอำนาจกำหนดเขตที่จะอนุญาตหรือไม่อนุญาต
ให้ตั้งโรงงาน ประเภทอื่นหรือชนิดใดภายในเขตอุตสาหกรรมนั้นได้

3. ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจเข้าไปตรวจสภาพโรงงานออกคำสั่งให้ผู้ประกอบกิจการ
โรงงานจัดการซ่อมแซมโรงงาน เครื่องจักร หรือ หยุดประกอบกิจการโรงงานทั้งหมดหรือบาง
ส่วน จนกว่าจะปรับปรุงแก้ไขให้ปลอดภัย ในกรณีที่มีการประกอบกิจการโรงงานก่อให้เกิดอันตราย
แก่บุคคล หรือทรัพย์สินตลอดจนไม่สะอาดเหตุรำคาญ สิ่งปฏิกูล และไม่จัดระบบระบายน้ำทิ้ง หรือ
ระบายอากาศให้ถูกต้อง

4. ถ้าหากผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานไม่กระทำตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อ 3 และได้รับคำเตือนแล้วยังไม่ปฏิบัติตามคำเตือน ให้ปลัดกระทรวง หรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้ออกใบอนุญาตมีอำนาจมอบหมายให้บุคคลใด ๆ เข้าจัดทำในการนี้ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจะต้องชดใช้ค่าใช้จ่ายในการเข้าจัดการนั้น ตามจำนวนที่จ่ายจริงและจะเรียกร้องค่าเสียหายไม่ได้

5. ในกรณีที่โรงงานใดก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรง แก่สาธารณชน ให้ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้ออกใบอนุญาต สั่งให้ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานนั้น หยุดประกอบกิจการทั้งหมด หรือบางส่วนเป็นการชั่วคราวและให้แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขได้ให้รายงานต่อรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาล้างย้ายโรงงาน ถ้าฝ่าฝืนให้เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

และกฎหมายดังกล่าว ได้กำหนดบทลงโทษไว้ดังนี้

1. ผู้ใดตั้งโรงงาน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทและถ้าได้ประกอบกิจการไปแล้ว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้หยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับใบอนุญาต

2. ถ้าหากผู้ใดขัดขวางไม่ให้ความสะดวกในการที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปตรวจสภาพของโรงงานต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท และถ้าขัดขึ้นคำสั่งเจ้าพนักงานในการสั่งให้หยุดประกอบกิจการโรงงานจนกว่าจะแก้ไข ไม่ให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลหรือถ้าไม่ขจัดเหตุรำคาญ การระบายอากาศ หรือน้ำทิ้ง ให้ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

3. ในกรณีที่มีการขัดขวางบุคคลที่ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายให้ออกใบอนุญาต มอบหมายให้เข้าทำการจัดทำการแก้ไข โรงงานเพื่อขจัดเหตุรำคาญ อันตรายแก่บุคคล หรือทรัพย์สินตลอดจนการกำจัดสิ่งปฏิกูลและระบายน้ำทิ้งหรือการระบายอากาศ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. ถ้าผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานไม่จัดให้มีการกำจัดสิ่งปฏิกูล การระบายน้ำทิ้งและการระบายอากาศ และไม่จัดโรงงานให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากนี้ยังมีกฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้องอีกเป็นกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 กล่าวถึงทำเลที่ตั้ง โรงงานจะต้องอยู่ในแหล่งที่เหมาะสมและมีบริเวณเพียงพอ ไม่ก่อให้เกิดอันตราย เหตุรำคาญ หรือความเสียหายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น และลักษณะของเครื่องจักรจะต้องมั่นคงแข็งแรง ไม่ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนทางเสียง จากกฎกระทรวงฉบับนี้ ถือได้ว่าเป็นมาตรการควบคุมป้องกันมลภาวะทางเสียงจากโรงงานที่มีผลกระทบต่อชุมชน ถ้ามีการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ได้ผลอย่างจริงจัง ก็จะเป็นการคุ้มครองชุมชนที่อยู่ใกล้กับโรงงาน

กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ทำหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุม โรงงานอุตสาหกรรม ไม่ให้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญสาธารณะและสุขภาพอนามัย โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 ในส่วนที่รับผิดชอบเกี่ยวกับมลภาวะต่าง ๆ คือ กองสิ่งแวดล้อมโรงงาน และกองตรวจโรงงานอุตสาหกรรม

กองสิ่งแวดล้อมโรงงาน ทำหน้าที่ควบคุมตรวจสอบติดตามผลมลภาวะต่าง ๆ รวมทั้งมลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรมด้วย ส่วนกองตรวจโรงงานนั้น รับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมตรวจสอบ และสั่งให้มีการป้องกันแก้ไข ความเดือดร้อนรำคาญ รับเรื่องร้องเรียน สิ่งการระงับและแก้ไขระงับเหตุ และสั่งดำเนินคดีแก่โรงงาน

ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2516 ออกตามความในพระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2512 (มาตรา 39) เรื่องหน้าที่ของผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานที่ ต้องกำจัดเสียงมิให้เป็นที่เป็นที่เดือดร้อนหรือเป็นเหตุเสื่อมอันตรายแก่สุขภาพของผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง และต้องดูแล ระบบเก็บเสียงให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย ตามกฎหมายทั้ง 2 ฉบับเป็นการให้ความ ค้ำครอง เฉพาะบุคคลที่อยู่ในบริเวณโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งได้แก่ ลูกจ้าง แต่ก็เป็นผลโดยอ้อม มาถึงประชาชนผู้อาศัยอยู่ใกล้เคียงกับโรงงานอุตสาหกรรมด้วย ถ้าโรงงานใดฝ่าฝืน ก็มีโทษปรับ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

อนึ่ง ประกาศกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยความปลอดภัยในสภาวะแวดล้อม ในการทำ งานที่ได้กำหนดเสียงชั้นสูง ในโรงงานว่าไม่เกินเท่าไร ก็เป็นมาตรการโดยอ้อม ในการทำให้ เสียงจากโรงงานที่จะไปกระทบกระเทือนต่อชุมชนลดน้อยลงไป

พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2484 มาตรา 19 (10) ให้อำนาจเจ้าพนักงาน ส่วนท้องถิ่นที่จะกำจัดห้าม เหตุรำคาญในเรื่องเสียงซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ แต่ กฎหมายไม่ได้ระบุว่าเสียงระดับไหนจะก่อให้เกิดเป็นอันตรายต่อสุขภาพ เมื่อมีผู้กระทำการ ละเลยแล้ว เจ้าพนักงานส่วนท้องถิ่นก็จะมีหนังสือไปยังผู้กระทำการเช่นนั้น ให้ระงับเหตุรำคาญ ภายในระยะเวลาถ้าฝ่าฝืนมีความผิดปรับไม่เกินห้าสิบบาท หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงตาม พระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้ คือ กองอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข และหน่วย ราชการในส่วนท้องถิ่น เช่น กรุงเทพมหานคร ที่จะบังคับการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ สาธารณสุข พ.ศ. 2484 และมีอำนาจรับคำร้องทุกข์ในเรื่องเหตุเดือดร้อนรำคาญและกำจัดระงับ เหตุเดือดร้อนรำคาญ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2518 กำหนด ให้มีสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ที่จะรับเรื่องราวร้องทุกข์ ในเรื่องมลภาวะทาง เสียงจากโรงงาน ที่มีผลกระทบต่อชุมชน แต่ไม่มีอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายต้องส่งเรื่อง ให้ กับหน่วยราชการ ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น กรมโรงงานอุตสาหกรรม หน่วยราชการส่วนท้องถิ่น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในเรื่องละเมิดมาตรา 420 โรงงานที่ก่อให้เกิด เสียงดัง จะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ในการกระทำละเมิดแก่โจทก์ แต่โจทก์มีภาระการพิสูจน์

ว่าจำเลยทำละเมิดจากเสียงดังจริงและจำเลยได้รับความเสียหายจากเสียงดังนั้น ทำให้ยากแก่การพิสูจน์

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 370 โรงงานใดก่อให้เกิดเสียงโดยไม่มีเหตุสมควร มีความผิดซึ่งเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ ต้องดำเนินการเปรียบเทียบปรับ

เนื่องจากองค์กรที่ทำหน้าที่โดยตรง ได้แก่กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอนามัย หน่วยราชการส่วนท้องถิ่น มีอำนาจในการรับคำร้องทุกข์ เกี่ยวกับมลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรม ที่มีผลกระทบต่อชุมชน รวมทั้งสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติด้วย แต่ไม่มีอำนาจบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย ต้องส่งเรื่องให้แก่ หน่วยราชการส่วนท้องถิ่น กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอนามัย บังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย ซึ่งทำให้เห็นถึงการทำหน้าที่ที่ซ้ำซ้อนกัน

หลังจากเจ้าหน้าที่ได้รับคำร้องทุกข์แล้วก็ต้องทำการตรวจวัดเสียง การตรวจวัดเสียงของเจ้าหน้าที่ของรัฐมิได้มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจสอบมลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรม และจากแบบสอบถามเจ้าหน้าที่ตรวจโรงงานของรัฐ ในเรื่องเสียงจะเห็นได้ว่าการตรวจวัดของเจ้าหน้าที่ของรัฐยังมีประสิทธิภาพในการทำงานไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ ขาดวิธีการตรวจวัดที่ถูกต้อง และจากแบบสอบถามเพื่อทราบถึงปัญหาและทัศนคติของประชาชนพบว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐยังมีประสิทธิภาพในการทำงานไม่สมบูรณ์ เช่นกัน

กฎหมายของประเทศสิงคโปร์ The Environmental Public Health Act of 1987 ในเรื่อง Noise Control เมื่อคณะกรรมการตรวจพบว่าเสียงรบกวนจากโรงงาน คณะกรรมการต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อโรงงาน ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ ติดตั้งอุปกรณ์ควบคุมเสียงรบกวน ซ่อมแซมเปลี่ยนแปลงเครื่องจักร ติดตั้งเครื่องกั้นเสียงรบกวน การติดตั้งเครื่องจักรโรงงานที่มีผลป้องกันเสียงรบกวน หรือซ่อมแซม ปรับปรุงเครื่องป้องกันเสียงรบกวน

กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับปัญหามลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรม ที่มีผลกระทบต่อชุมชน โดยการออกรัฐบัญญัติการควบคุมเสียงรบกวน ค.ศ. 1972 ขึ้นใช้บังคับและประกาศกำหนดมาตรฐานของเสียงในชุมชนว่าไม่เกิน 85dB (a) ทั้งนี้เพราะสหรัฐอเมริกา มีนโยบายที่จะส่งเสริมสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับเสียง โดยให้ปราศจากเสียงรบกวน ซึ่งเสียงรบกวนที่ไม่มีการควบคุมเพียงพอ นั้น จะทำให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ และสวัสดิภาพของประชาชนในชาติได้

กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น The Noise Regulation Law ได้กำหนดมาตรฐานเรื่องเสียงไว้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมของประชาชน โดยให้มีการกำหนดเขตชุมชนหนาแน่น เขตโรงเรียน และเขตโรงพยาบาล เพื่อป้องกันมลภาวะทางเสียง การสร้างหรือติดตั้งเครื่องจักรในโรงงานต้องรายงานวิธีระงับเสียงไม่น้อยกว่า 30 วัน ต่อผู้ว่าการก่อนเริ่มก่อสร้าง

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยเห็นด้วยกับทฤษฎีอำนาจรัฐ (Police Power) ที่ว่ารัฐมีอำนาจในการออกกฎหมาย ตลอดจนจนมาตรการต่าง ๆ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม และคุ้มครองประชาชน ในอันที่จะมี คุณภาพชีวิตที่ดีมีสิ่งแวดล้อมที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับการส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม รัฐควรมีความมั่นใจในอำนาจของรัฐดังกล่าว ซึ่งนอกจากจะปรากฏ ในรูปของทฤษฎีกฎหมายมหาชนดังกล่าวแล้ว แม้แต่ในรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ก็ได้กำหนดไว้ว่า การบำรุงรักษา ความสมดุลของสภาวะแวดล้อม และการจัดสิ่งเป็นพิษที่ทำลายสุขภาพและอนามัยของประชาชน ซึ่งกรณีนี้ก็คือ เรื่องของเสียงเป็นอำนาจของรัฐ และเป็นนโยบายของรัฐประการหนึ่ง ตามมาตรา 65 แห่งรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2521

การกล่าวทฤษฎีอำนาจรัฐเช่นนี้อาจจะดูเป็นเรื่องใหม่ แต่แท้จริงเป็นเรื่องที่รู้จักกันในกฎหมายมหาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา ดังที่กล่าวกันว่าอำนาจรัฐเช่นว่านี้ คืออำนาจในการส่งเสริมสุขภาพ อนามัย สวัสดิภาพ ศิลธรรมและสวัสดิการ (The power to promote the health safety , morals and general welfare) ซึ่งยอมรับกันว่าอาจกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่หรือการทำธุรกิจของประชาชนได้ กฎหมายที่ออกโดยการใช้ อำนาจดังกล่าวเป็นลักษณะกฎหมายมหาชน มีบทกำหนดโทษทางอาญาที่เด็ดขาด ซึ่งเมื่อผู้กระทำความผิด ฝ่าฝืนก็อาศัยกระบวนการยุติธรรมที่มีอยู่และทฤษฎีนี้จะยกขึ้นอ้างก็ต่อเมื่อมีการโต้แย้งว่า รัฐไม่มีอำนาจออกกฎหมายควบคุม หรือรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสหรัฐอเมริกา อำนาจนี้มักมีการโต้แย้งว่า การออกกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นอำนาจของรัฐบาลกลาง มิใช่ อำนาจของมลรัฐ เช่น เมื่อมีการออกกฎหมายกำหนดความเร็วของรถยนต์ หรือควบคุมเสียงที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรมก็มักมีผู้โต้แย้งว่าอำนาจในการออกกฎหมายเช่นนี้ เป็นเรื่องของรัฐบาลกลางเพราะเกี่ยวข้องกับ การควบคุมธุรกิจระหว่างรัฐ (Interstate Commerce) แต่ศาลวินิจฉัยว่า เรื่องนี้เป็น police power ที่มลรัฐทุกมลรัฐย่อมมีอำนาจ ดังที่ศาสตราจารย์ Edward S Corwin ได้อธิบายไว้ในหนังสือชื่อ The Constitution and What It's Means Today.

2. การควบคุมคุณภาพของสิ่งแวดล้อม (Environment Quality Control) ในด้านมลภาวะทางเสียงจากโรงงาน ที่มีผลกระทบต่อชุมชน เพื่อเป็นการรักษาระดับของสิ่งแวดล้อมในด้านเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อเป็นการคุ้มครองประชาชน ผู้วิจัยเห็นควรเสนอให้ทำนายนายกรัฐมนตรี โดยคำแนะนำของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ออกประกาศมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม และวิธีการที่จะใช้ในการตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา 17 (2) ประกาศมาตรฐานของเสียงในชุมชน ซึ่งถือว่าเป็นมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ (Ambient Standard) ซึ่งเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดถึงคุณภาพโดยทั่วไปของสิ่งแวดล้อมในที่นี้คือเรื่องมลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า รัฐควรจะประกาศ

มาตรฐานเสียงในชุมชน ทั้งนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองประชาชนให้ปราศจากเสียงรบกวน โดยเฉพาะมลภาวะทางเสียงจากโรงงานอุตสาหกรรม โดยคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มาตรฐานประเภทนี้เป็นเกณฑ์ระดับคุณภาพที่ต่ำที่สุด ที่จะเป็นไปได้หากต่ำกว่า ก็จะเริ่มเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

3. รัฐที่ควรจะกำหนดมาตรฐานปริมาณ ความเสื่อมคุณภาพ ที่อนุญาตให้โรงงานอุตสาหกรรม ปล่อยมลภาวะทางเสียง (Emission Standard) มาตรฐานตัวนี้เป็นเกณฑ์ที่ถูกกำหนดขึ้นเพื่อระดับของเสียง ที่จะได้รับอนุญาตให้ปล่อยออกจากโรงงานสู่สิ่งแวดล้อมโดยถูกต้องตามกฎหมาย มาตรฐานนี้จะถูกกำหนดไว้ เป็นตัวเลขที่แน่นอนว่า เสียงจากโรงงานที่อนุญาตที่ปล่อยออกสู่สิ่งแวดล้อม เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วจะต้องมีคุณภาพไม่ต่ำไปกว่า เกณฑ์มาตรฐานของเสียงในชุมชน ทั้งนี้โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2512 ในเรื่องหน้าที่ของผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน โดยกฎหมายให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ประกาศหน้าที่ของผู้ประกอบกิจการโรงงานอุตสาหกรรมที่จะควบคุมเสียงที่ปล่อยออกมาจากโรงงาน โดยไม่เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้

4. รัฐควรจะแก้ไขพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ.2484 ในกรณีที่โรงงานอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดมลภาวะทางเสียง ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานส่วนท้องถิ่น โดยเพิ่มโทษปรับให้มากกว่า 50 บาท และควรจะกำหนดโทษจำคุกเอาไว้ด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจของสังคม ที่สูงขึ้นทุกวัน รัฐควรจะบัญญัติเพิ่มโทษปรับ ในกรณีโรงงานอุตสาหกรรมก่อให้เกิดเสียงดังรำคาญต่อชุมชน และควรจะกำหนดโทษจำคุกเอาไว้ด้วย

5. รัฐควรมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจสอบมลภาวะทางเสียงจากโรงงาน และวิธีการตรวจวัดที่ถูกต้องตามหลักการทางด้านวิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อความสะดวกในทางปฏิบัติและเป็นมาตรฐานเดียวกัน

ในส่วนของ โรงงานอุตสาหกรรม ควรที่จะมีการสร้างสำนักถึงความรับผิดชอบ ที่มีต่อสิ่งแวดล้อม โดยไม่คำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการป้องกันเพียงอย่างเดียว

ในส่วนของประชาชนถึงแม้ว่าสิทธิในสิ่งแวดล้อมจะไม่กำหนดเอาไว้อย่างชัดเจน ในกฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่งก็ตาม ด้วยเหตุนี้ปัญหาสิ่งแวดล้อมนับวันจะมีแต่มากขึ้น ในขณะเดียวกัน ความตื่นตัวในการเรียกร้องสิทธิในสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้นทุกวัน เพราะเหตุที่ประชาชนได้รับความรู้ในเรื่องสิ่งแวดล้อมจากสื่อต่าง ๆ

ฝ่ายรัฐบาลก็ เริ่มตระหนักถึงปัญหาสิ่งแวดล้อม ที่จะเกิดขึ้นจากการพัฒนาอุตสาหกรรม ดังนั้น จากแนวโน้มรัฐบาลจะได้ออกกฎหมาย เบียดเบียนในเรื่องเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และคุ้มครองสิทธิของประชาชนน่าจะเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้ เพื่อดำรงไว้ซึ่งคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้วยเหตุนี้บทบัญญัติของกฎหมายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นใหม่ก็ดี ที่จะปรับปรุงแก้ไขก็ดี ทฤษฎีในเรื่องสิทธิในสิ่งแวดล้อมของประชาชน ก็สมควรจะนำมาประกอบในการพิจารณาด้วย

สำหรับการร้องทุกข์นั้น โดยเหตุที่ปัญหาที่เกิดจากการร้องทุกข์ ก็คือการไม่ให้ความ
สนใจและละเลย ไม่ปฏิบัติหน้าที่เพื่อการแก้ไขปัญหาคือผู้ร้องทุกข์ร้องมา จึงสมควรอย่าง
ยิ่งที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการร้องทุกข์จะได้ปฏิบัติตามคำร้องนั้น ทั้งนี้ โดยอิงมาตรฐานของ
ระดับเสียงที่กฎหมายกำหนดไว้ ในกรณีที่ไม่มีการกำหนดมาตรฐานเสียงไว้โดยตรง ก็ควรที่
จะมีการกำหนดมาตรฐานเสียงไว้ให้ชัดเจน โดยอาศัยกฎกระทรวงหรือประกาศกระทรวงอย่างใด
อย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัตินั้นได้ให้อำนาจไว้